

Flora Willemsen

Blijk ik het gekkie te zijn

Uitgeverij

Flora
Publish and Creations

Eerste druk: maart 2024
Titel: Flora - Blijk ik het gekkie te zijn
Auteur: Flora Willemsen
Fotografie omslag: LisanneDiksFotografie
ISBN: 9789083412108
NUR: 875
Drukwerk: De Boekdrukker, Amsterdam

© 2024, Flora Publish and Creations

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Voorwoord

Hallo en welkom in mijn boek. Wat fijn dat je de tijd neemt om mijn hersenkronkels te willen ontdekken. Mijn naam is Flora Willemsen en ik ben in 2010 gediagnostiseerd met de psychische aandoening Bipolaire Stoornis met een gevoeligheid voor Psychose.

In dit boek zal ik je in de eerste 5 hoofdstukken meenemen in mijn onwetendheid en eerste ontsporing. Dat was in 2001, en op het moment dat ik dit boek afmaakte 22 jaar geleden. Sinds ik mijn diagnose opgestempeld heb gekregen, nu 12,5 jaar terug, heb ik mijn aandoening geaccepteerd, omarmd en mee leren leven.

Sinds mijn diagnose heb ik geen ontsporing meer gehad. Het leven met een Bipolaire Stoornis is een continubewaking om de balans in je leven te bewaren. Keuzes, beslissingen; alles om te bewerkstelligen nooit meer van mijn pad af te raken. Het is bijzonder hoe je hersenen je kunnen misleiden en een andere realiteit kunnen creëren wanneer je in een psychose terecht komt. Angstig en heel gevaarlijk.

In mijn geval denk ik dat de eerste psychose een redding is geweest. Ik had mijzelf zo in de nesten gewerkt dat als ik bij zinnen was geweest ik daar niet uit zou zijn gekomen. En als dat was gebeurd had ik een heel ander leven gehad en niet meer in Nederland gewoond. Maar gelukkig bestaat “wat als” niet, en wat heeft het voor zin om daarover te denken. We zijn in het hier en nu, daar maken we gewoon het beste van.

Veel plezier met het lezen van mijn avontuur, hopelijk heb je er wat aan. Liefs Floor

‘De namen van alle medespelers van Floor
in dit boek zijn aangepast’

Darwin

Lang zal ik leven, lang zal ik leven, lang zal ik leven in de gloria, in de gloria, in de gloria. 5 augustus 2001, gefeliciteerd Floor met je 25ste verjaardag denk ik, terwijl ik wakker word in een hostel kamer in Darwin, Australië. Anton en Rick zijn vannacht om 6 uur al vertrokken met een Jeepsafari naar Kakadu National Park. Het is mijn verjaardag en ik ben weer mijn eerste dag alleen. De afgelopen weken heb ik samen gereisd met Rick (Engels) en Anton (Zwitsers). Die heb ik opgepikt in hostels in Adelaide. Ik wilde naar Darwin en een beetje gezelschap onderweg is natuurlijk welkom. We zijn in Cooper Peedy geweest en natuurlijk Alice Springs. Ayers Rock bekeken en als toetje een paar dagen in Katherine Gourgeous doorgebracht. Nu aangekomen in Darwin wilde zij een jeepsafari doen. Ik heb niet veel geld meer dus besloot niet mee te gaan. Ik heb gelukkig altijd nog mijn auto. Geen idee wat ik nu ga doen. Dat is het heerlijke van alleen reizen; je hoeft niets te plannen want je hoeft met niemand rekening te houden. Ik leef al maanden op gevoel, ik zie wel wat er op mijn pad komt. En tot nu toe is dat allemaal heel aangenaam geweest. Toch is die eerste dag alleen altijd even moeilijk. Geen aanspraak 's morgens. En op je verjaardag is best wrang. Je reist alleen en deze dagen horen erbij.

Er is niemand anders op de kamer, iedereen is al op. Dan doe ik dat ook maar denk ik. Even douchen en dan aan het ontbijt. Het is mijn eerste nacht geweest in dit hostel. Het is zo'n 25 graden en dit hostel heeft een zwembad, lekker. Er zijn mensen aan het spelen met een bal in het zwembad. Allemaal backpackers. Anderen zitten aan tafel te eten en te overleggen waar ze naartoe gaan en wat ze gaan doen. Natuurlijk zie ik een Lonely Planet liggen, backpackers bijbel zeggen ze. Vanaf het zwembad waar picknicktafels omheen staan, kijk je de bar in. Hier wordt ontbijt geserveerd. Ik heb best honger, ik ben gisteren niet heel laat gaan slapen maar ik had toch wel de nodige biertjes op. Er worden verse broodjes geserveerd en eieren en worstjes, echt Engels dus.

Lekker. Ik schep een bord vol en loop ermee naar buiten. Waar zal ik eens gaan zitten?

Als je alleen reist is het niet slim om alleen aan een tafel te gaan zitten. Als je dat doet weet je nooit wat er bij je komt zitten en wie je aanspreekt. Beter is om zelf een tafel te kiezen en daar bij aan te schuiven. Dan heb je zelf de keuze gemaakt. Aan het hoofd van het zwembad zie ik een tafel met wat jongens. Ze zien er niet uit als de standaard nieuwkomende jonge backpackers. Een beetje ouder, brak van het feesten. Aangezien ik zelf ook best een feestbeest ben en het is mijn verjaardag, denk ik, kijken of dat interessant is. Is hier nog plaats? Ja hoor, zegt een van die gasten, kom maar zitten.

Om even het beeld te schetsen, ik ben een redelijk standaard Hollandse. Lang, blond, niet echt lelijk zeg maar. Okay, daar op dat moment ben ik het zwaarste dat ik ooit geweest ben. Maar wat wil je na 10 maanden feesten zoals ik dat doe. Normaal sport ik veel en nu helemaal niet. Elke dag zuipen, af en toe een blowtje erbij, veel roken. Ik heb gewoon geen knieholtes meer! Desondanks helemaal niet onaantrekkelijk. Maar goed, ik schuif aan bij die jongens. Blijken het ‘de local backpackers’ te zijn. ‘Local Backpackers’ zijn backpackers die op een plek blijven hangen. Ze werken in hostels en zijn daar als het ware ‘koning van het hostel’. Een goed aanspreekpunt. Ik vertel die jongens dat ik jarig ben. ‘that calls for a celebration! The bucket!’ wordt er geroepen. The Bucket, denk ik? Vanwege het woord bucket heb ik een 9 gehaald op mijn mondeling examen Engels. Ik kon niet op het woord komen, heb het helemaal omschreven in het Engels, maar mijn lerares vond dat ik daardoor een 9 verdiende in plaats van een 10. In het Nederlands kan je ook wel eens niet op woorden komen! Engels ging mij altijd goed af, na 10 maanden Engels praten, droomde ik zelfs in het Engels.

Maar wat is ‘The Bucket’? Dit is een speciale manier van blowen, wordt mij uitgelegd. Je hebt een bak met water, hier staat een emmer in, met de onderkant naar boven. In de onderkant van de emmer zit een gaatje, hier zit een soort pijpje op waar je wiet in stopt. Dat steek je aan, dan trek je de emmer omhoog en vult de

ruimte in de emmer zich met rook. Dan haal je het pijpje eraf, houd je je mond boven het gaatje van de emmer, duwt de emmer naar beneden en inhaleert de rook en voilà, dat is 'The Bucket'.

Ik met die jongens mee naar boven. Kom ik in zo'n echte 'local backpackers' kamer. Twee bedden, veel zoi en in de hoek van de kamer 'The Bucket'. Zij steken dat ding voor me aan, ik neem er een hijs van. Veel gelach, het is leuk. Ik neem nog een hijs en ik voel alles in mijn lijf wegtrekken. Als het ware verslapt mijn lichaam gewoon. Ik kan nog net blijven staan. Heel snel naar mijn bed denk ik, ik bedank de jongens beleefd en vertel dat ik echt even moet gaan liggen. Zij snappen het gelukkig wel. Ik strompel de trap af en weet mijn bed te vinden. De kamer is gelukkig nog leeg en ik heb een benedenbedje in het stapelbed. Ik laat me vallen en ik beland in een trip; zwevend door de lucht lig ik een poos op bed. Alle geluiden om me heen lijken niet echt. Heerlijke Australische geluiden, vogels die je niet in Holland hoort. Ik ben compleet van de wereld en val uiteindelijk in een diepe slaap.

Uren later en compleet van de wereld geweest te zijn, word ik heel langzaam wakker. Ik kom van ver en hoor een mannenstem. Hij trekt mijn aandacht, waar heeft hij het over? In een Amerikaans accent hoor ik iemand praten over zeilen. Hoe mooi het wel niet is, de vrijheid, de natuur, elementen waar je af en toe een strijd mee moet leveren. Hij voert een gesprek met een meisje, die klinkt geïnteresseerd. Zij klinkt niet Engels, meer Duits. Hij zoekt reisgezelschap vertelt hij. Ik ben ondertussen helemaal wakker en merk dat het gesprek voor de deur van mijn hostelkamer gevoerd wordt. Die staat open. Het meisje dat met de zeiler zit te praten heeft ook een bed in mijn kamer. Ik herken haar van gisteravond, ze is inderdaad Duits. Ik sta rustig op en loop naar buiten.

Daar zit John. Een man begin veertig met een veel te grote bril. Zeker een kop kleiner dan ik en een stuk magerder. Hij zit een zwaar sjekkie te draaien. Hij zit rustig op een bankje, ziet mij en zegt hallo. Het Duitse meisje was de kamer in geweest en had mij niet zien liggen. Ze had best veel lawaai gemaakt zei ze, maar ik ben er niet wakker van geworden. Nu had ze pas door dat ik er ook was geweest. Zo ver weg was ik van 'The Bucket'. John gaat

ongestoord verder met zijn verhaal en verteld over het zeilen. Hij heeft een zeilboot en is helemaal van Florida naar Australië komen zeilen. Hij is al maanden onderweg, tot aan Australië heeft hij alleen gezeild. Best gevaarlijk, je kan niet langer dan 2 of 3 uur slapen want dan moet je opstaan om je koers te controleren. Ook had hij zwaar weer gehad en daarbij was een zeil doormidden gescheurd. Hij had nu tijdelijk werk samen met Marcel, een Franse backpacker die hij had opgepikt ergens op de oostkust van Australië, bij de zeilclub in Darwin. Daar knappen zij boten op en verdienen zo geld om weer in zijn boot te steken. Ze zoeken nog meer gezelschap voor op zijn boot, het liefst 2 dames natuurlijk, om zo verder door te zeilen naar Azië. Ik luister naar John en observeer hem helemaal. Hij doet me denken aan 'Popeye the Sailorman'. Hij is slank, heeft geen vet, maar je ziet dat hij kracht heeft in zijn armen. Behoorlijk vervreemd, maar dat lijkt mij niet zo gek. Iemand die een paar weken op open zee kan doorbrengen met alleen zichzelf en alle krachten van de natuur, moet een beste kronkel hebben denk ik dan. Ergens vind ik hem wel mooi; hij heeft absoluut karakter en dat voor een Amerikaan vind ik best bijzonder. Ondertussen ben ik erg benieuwd naar zijn boot. Dan vraagt hij wat onze reisplannen zijn. Het Duitse meisje is net aangekomen in Australië, ze heeft nog niet echt reisplannen gemaakt, maar wil Australië nog zeker niet verlaten. Dan komt de vraag bij mij.

Ik vertel hoe ik al 10 maanden onderweg ben. Eerst met nog 40 andere Hollandse backpackers met een organisatie 'Work and Travel' via Bangkok naar Sydney gereisd, vervolgens wat zwaar lichamelijk tuinierswerk in the Outback van Australië gedaan en daarna verder meegelift naar Melbourne. Hier samen met nog een vriend uit Holland 2 maanden lekker niets zitten doen en gewoon genieten. Vervolgens 9 weken door Nieuw-Zeeland gelift. Teruggekomen in Melbourne, een auto gekocht en samen met verschillende mensen die meeliftten zo'n 18.000 kilometer door heel Australië afgelegd. Ben langs de Oostkust op en neer gereisd, via the Outback naar Adelaide en door 'the Red Centre' omhoog naar Darwin gereisd. Ik heb een ticket vanaf Perth terug naar

Singapore. En mijn plan is vanaf Singapore naar Bangkok te reizen en dan terug naar huis te vliegen. Echter mijn geld is nu toch echt bijna op. Ik denk erover mijn ticket te veranderen vanaf Perth naar Darwin en eerder naar huis te vliegen. Hoewel ik hier niet echt zin in heb, het liefst zou ik eeuwig over de wereld heen zwerven. Want dat is eigenlijk wat backpackers doen. Het is een moderne vorm van zwerven, geen huis, geen verplichtingen, geen zorgen. Maar ja, als je een beetje luxe en vooral veel feesten wil, zal je toch geld mee moeten brengen. Ik zal in ieder geval mijn auto moeten verkopen, en ook dat doe ik met pijn in mijn hart. Het liefst zou ik die naar Holland willen verschepen. Ik hou van die auto. Alsof het handig is, een auto die zo groot is dat je nog geen straatje kan keren in Amsterdam, maar toch.

John is erg in mij geïnteresseerd, en hij is ook heel direct. Hij stelt gelijk voor dat ik gewoon mijn auto verkoop en met hem meereis naar Azië. Waarom moeilijk doen met tickets als ik de wereld ook kan verkennen met zijn zeilboot. Ik ben best overrompeld, maar sla het niet gelijk af; toeval bestaat niet. Uit zo'n diepe slaap wakker worden door de stem van deze man en hoe we hier nu zo zitten te kletsen, het lijkt wel een droom. Ik vertel dat ik jarig ben en dat het wel een leuk verjaardagskado is.

Ondertussen heb ik best honger gekregen, het is ook rond etenstijd. John en het Duitse meisje hebben ook trek en we besluiten wat te gaan eten bij het Hostel. We hebben het gezellig, lekker eten en we praten over van alles en nog wat. We zitten al uren aan tafel en het is ondertussen donker geworden. John wil ons de hele tijd mee hebben naar zijn zeilboot. Hij wil het ons graag laten zien; je wordt er zo verliefd op zegt hij. Ik ben er niet heel gerust op; het Duitse meisje ook niet vertelt ze mij, terwijl John even naar de wc is. We besluiten omdat we toch met zijn tweeën zijn, met hem mee te gaan. Als we alleen waren geweest hadden we dat nooit gedaan zeggen we allebei. Zo gezegd zo gedaan; na het eten besluiten we naar de haven van Darwin te rijden. Met mijn auto, en eerst langs de 'drive-through liquer store'. Het is tenslotte mijn verjaardag en daar moet op gedronken worden. We halen een fles Jack Daniels

en 2 flessen cola. Eigenlijk heb ik al te veel gedronken om te rijden, maar niemand schijnt zich daaraan te storen.

We rijden naar de haven, daar geeft John aan nog een stukje door te rijden. De boot ligt nog niet aan dok, hij ligt hier voor anker. “Ik zoek even de roeiboot op en dan roei ik jullie naar mijn zeilboot”, zegt John. We staan op een soort golfbreker van stenen. Het is donker en afgezien van het licht van de volle maan, zijn er verder geen lichtbronnen aanwezig. Rechts zie ik de verlichte haven met allemaal boten aan dok, links een stuk water met allemaal boten voor anker. Het is windstil en het enige geluid dat ik hoor is van het water dat tegen de stenen aanklotst. Het is zo donker aan de schaduwzijde van de golfbreker waar de roeiboot moet liggen, dat John hem niet gelijk vindt; “waar heeft Marcel hem nu achtergelaten”, vloekt hij. Ik heb nog zagezegd dat hij hem hoog op de golfbreker moest leggen vanwege vloed. De roeiboot drijft in het water, het touw waarmee hij vastzit, is al onder water.

John loopt over de stenen alsof het gewoon een vlakke straat is. Hij heeft echt zeebenen, op vlakke grond loopt hij alsof hij dronken is; het is een echte Popeye. Terwijl John zich in het water laat zakken om het touw los te maken, en vloekend en tierend op Marcel de roeiboot losmaakt en de spatels zoekt, voel ik me steeds ongemakkelijker. Ik kijk naar het Duitse meisje en zij lijkt er lol om te hebben. Maak je niet druk denk ik, wat kan die John ons nu doen? Wij zijn met zijn tweeën en samen zijn we sterk. John gaat in de roeiboot zitten en roeit deze naar het strandje waar wij ondertussen zijn gaan staan. “Stap maar in”, zegt hij. Met wat, niet zo elegante, bewegingen klimmen het Duitse meisje en ik in de roeiboot. John roeit ons het water op. Welke van de boten zal het zijn, vraag ik me af. “Hij ligt achter die grote”, zegt hij. Naarmate we verder roeien en de grote boot voorbijvaren, zie ik een mooie witte zeilboot liggen. De weerkaatsing van de maan maakt het een soort sprookje. Hij is helemaal niet groot; het is gewoon schattig. Ineens schiet de angst in mijn lijf. Wat nou als er al mensen op de boot zijn, en wij daar nu niets vermoedend naartoe varen? We kunnen geen kant meer op, behalve zwemmend weggelopen. Dan besef ik me dat we dat hadden kunnen horen. Het was er zo stil,

elk geluid van praten hadden we wel gehoord. Ik stel mezelf gerust en probeer niet te laten blijken wat voor ‘worst scenario’s’ er door mijn hoofd gaan.

We komen aan bij de zeilboot. Voorzichtig; de roeiboot mag niet tegen de boot aan rammen. John klimt zonder enige moeite op het dek van de zeilboot. Gooit boeien tussen de roei- en zeilboot en maakt de roeiboot vast. En nu wij. Met net zulke elegantie als dat we de roeiboot ingeklommen zijn, klimmen we er nu weer uit, de zeilboot op. Er wordt gelukkig weer gelachen. Ik denk dat iedereen wel even de spanning gevoeld had die ontstond door een vloekende John en een angstige Floor. De spanning is er af; we zijn op de boot en John gaat het gezellig maken. Hij doet licht aan in de boot, pakt kaarsen en glazen en vraagt wat voor muziek we willen horen. “Maakt mij niet uit”, zeg ik. “Wat je wilt”, zegt het Duitse meisje. Hij zet de stereo in de boot aan en ineens is het niet zo stil meer in de haven. De cabine van de boot ligt gedeeltelijk onder water en omdat de boxen van de stereo onder waterniveau liggen en de bas erg hard doordreunt in het water, krijg je een geweldig geluid. Hij zet een reggae bandje op van Yellowman. We zitten op het dek en schenken de glazen in met whisky-cola en drinken en roken de hele avond door. De maan is vol en het is heel helder. Het wordt later en later, we lachen veel en hebben lol. De maan wordt, omdat deze bijna de horizon raakt, heel groot en rood. Echt prachtig; zo zie je dat maar zelden. Het is een hele bijzondere avond; de fles Jack Daniels gaat er helemaal doorheen. Op het laatst drinken we puur, omdat de cola op is. Fijne 25ste verjaardag Floor, denk ik. Eentje om nooit meer te vergeten.

John heeft het de hele avond over zeilen gehad en hoe geweldig het is. Het is een heel apart wereldje met bijzondere mensen die zeilen over de wereld. Eigenlijk zijn dat ook een soort zwervers, net als backpackers. Alleen nemen deze mensen hun huis mee. John heeft wel gelijk; door alle verhalen, de hele sfeer die avond, de mooie maan, de hoeveelheid alcohol en het feit dat ik John nu ontmoet in mijn leven. Ik ben verliefd aan het worden en nieuwsgierig naar het zeilersleven. Achterop de boot hangt een hangmat; John en ik liggen er samen in. Heerlijk zo’n sterke man.

Voor ik het weet kus ik hem. Dat hij nu mijn pad kruist had zo moeten zijn. Die avond heb ik besloten dat ik mijn auto ga verkopen, mijn vlucht van Perth naar Singapore annuleer en met John mee ga zeilen naar Azië. Impulsief, spannend en avontuurlijk, en zo zit ik in elkaar.

John brengt ons terug naar mijn auto en ik rij mij en het Duitse meisje terug naar ons hostel. Tuurlijk mag ik niet rijden, maar gelukkig gaat alles goed. We komen veilig aan bij het hostel en zoeken snel ons bed op om te slapen. Ik word pas de volgende middag wakker, het was erg laat geworden en door de hoeveelheid alcohol kan ik me de terugrit niet goed herinneren. Ik sta langzaam op, gelukkig geen hoofdpijn, wel een beetje misselijk dus ga ik maar voor een goed stevig, vet ontbijt denk ik. Onderweg naar de douche loop ik langs mijn auto, ik kijk vol trots hoe mooi strak ik hem neergezet heb, en dat terwijl ik me het niet kan herinneren. Na het douchen en ontbijt ben ik weer een beetje bijgekomen van de zware avond ervoor. ‘Kom, mijn backpack inpakken’, denk ik. John en ik hebben afgesproken dat nu ik mee ga zeilen, ik ook beter op de zeilboot kan slapen, dat scheelt weer geld voor een hostel. En zo kunnen we elkaar beter leren kennen. Hij zou om 4 uur bij het hostel zijn, samen met Marcel. Dan kunnen wij ook kennis maken. Ik hoop dat het klikt, anders is zo’n boot wel erg klein. Terwijl ik mijn tas aan het inpakken ben, komt het Duitse meisje de kamer in. Ze vraagt me of ik het echt ga doen, meezeilen. Zij had het nooit gedaan vertelt ze. Mijn besluit staat vast, mijn zeilavontuur kan beginnen.

‘s Middags zit ik op het terras van het hostel op John te wachten. Ik ben al uitgecheckt en zit rustig alleen, een sapje te drinken. Daar zie ik John aankomen en bij hem waarschijnlijk Marcel. Marcel is een echte Franse jongen, zwart haar, lang postuur, geen grammetje vet op zijn lichaam. Het lijkt wel of zijn bovenarmen veel te gespierd zijn ten opzichte van de rest van zijn lichaam; je kan zien dat hij kracht heeft. Hij is een stuk jonger dan John, hij heeft een paar donkere tanden en dat is heel jammer, anders was het echt een hele mooie jongen geweest. John stelt ons aan elkaar voor. Zijn Engelse accent is klassiek Frans, gelukkig wel goed verstaanbaar.